

dne 4. října 1924 ujednané mezi stranami a z její souvislosti s nájemním poměrem k lázním. Z obsahu této smlouvy plyne, že žalobcům přislíbených 25.000 Kč bylo jistotou z nájemního poměru, do něhož žalovaní jako nájemci na místě žalobců měli vstoupiti a že tuto jistotu měli složiti k rukám žalobců jen proto, že tito jistotu jimi vlastníkůům lázní, manželům V-ovým, složenou pro žalované u těchto manželů ponechali. Z této povahy závazku žalovaných plyne, že vlastní předmět jeho jest jednotným a nedílným, na nějž žalobci podle citované smlouvy ze dne 4. října 1924 celkově a nedělitelně mají nárok, bez ohledu na to, zda tento závazek jest platným ohledně obou žalovaných či jen ohledně žalovaného Karla B-a a přes to, že je peněžitým závazkem. Jedná se tu o závazek, který dlužno posuzovati podle zásad § 890 obč. zák. Nájemní poměr k lázním mezi manželi V-ovými a žalovaným byl uskutečněn, neboť jest zjištěno, že žalovaný lázně jako nájemce převzal a vedl, že byl politickou správou jako nájemce schválen a že mu byla udělena koncese k provozování hostinské živnosti v najatých lázních. Žalovaný jest tudíž povinen zaplatiti celých 25.000 Kč k rukám žalobců bez ohledu na to, že spoluzávazek jeho manželky byl neplatný. Marně tedy dovolatel dovozuje z tohoto důvodu neplatnost smlouvy i ohledně sebe.

Čís. 7954.

Pro řešení otázky, zda pro uplatňování nároků lékařů proti nemocenské pojišťovně obchodních a soukromých zřízenců za léčení jejich zaměstnanců jest přípustným pořad práva čili nic, jest jediné rozhodnou okolností, zda se lékařské úkony týkaly zaměstnanců náležejících k osobám vytčeným v § 1 zákona ze dne 1. července 1926, čís. 117 sb. z. a n., aniž sejde na tom, zda lékaři jsou sami takovými osobami čili nic.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1928, R I 262/28.)

Smluvní lékaři nemocenské pojišťovny obchodních a soukromých zřízenců domáhali se na pojišťovně úplaty za lékařské ošetřování jejich členů. Žalovaná namítla, že pro řešení takových sporů, o jaký tu jde, řádné soudy vůbec nejsou příslušnými, nýbrž rozhodčí soudy podle § 6 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. v jeho nynějším doslovu. Soud první stolice vyhověl námitce nepřislušnosti řádných soudů a odmítl žalobu. Důvody: Žalobci sice popírají, že rozhodčí soudy ještě pozůstávaly, ale z § 1 zákona ze dne 1. července 1926, čís. 117 sb. z. a n. vychází na jevo, že byla zachována platnost těchto soudů pro takové nároky, o něž jde v této rozepři. Rekursní soud zamítl námitku nepřislušnosti soudu. Důvody: Jest správným, že podle § 6 g) zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. v doslovu zákona ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák. byl k rozhodování o sporných nárocích ze smluvního poměru mezi nemocenskou pokladnou a lékaři příslušným rozhodčí soud úrazových pojišťoven dělnických, zákon ten však byl zrušen zákonem ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb.

z. a n., pokud nebyl jím výslovně zachován v platnosti. Ustanovení § 6 g) výše uvedené do zákona toho nebylo pojato a proto bylo jím zrušeno. Pozdějším zákonem ze dne 1. července 1926, čís. 117 sb. z. a n. byly však předpisy § 1 až 10 zákona o nemocenském pojištění ve znění pozdějšími zákony, tedy i zákonem čís. 457/1917 ř. zák. pozměněném opět obnoveny, avšak podle výslovného ustanovení § 1 cit. zák. jen pro zaměstnance podrobené pojištění podle právních předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců a pro osoby uvedené v § 2 (1), čís. 1, 4 a 7 zák. ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. a v § 9 čís. 3 vl. nař. ze dne 29. prosince 1921, čís. 506 sb. z. a n., nikoliv však pro lékaře, jimiž jsou právě žalobci. Není tudíž příslušnost rozhodčího soudu v § 6 g) uvedeného zákona pro žaloby, o něž jde, opodstatněna a jest proto námitka nepřislusnosti dovolaného soudu bezpodstatnou.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by o námitce nepřislusnosti znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dlužno přisvědčiti rekursnímu soudu, že podle § 6 g) zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. v doslovu zákona ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák. byl k rozhodování o sporných nárocích ze smluvního poměru mezi nemocenskou pokladnou a lékaři příslušným rozhodčí soud úrazových pojišťoven dělnických. Tento zákon byl ovšem zrušen zákonem ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří. Avšak zákonem ze dne 1. července 1926, čís. 117 sb. z. a n. byly pro zaměstnance v § 1 tohoto zákona uvedené zachovány v platnosti předpisy §§ 1—10, tudíž také § 6 g) zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. a zákonů je pozměňujících a doplňujících. Pro řešení sporné otázky příslusnosti jest tudíž jediné rozhodnou okolnost, zda se lékařské úkony žalobců týkají zaměstnanců náležejících k osobám vytčeným v § 1 zákona ze dne 1. července 1926, čís. 117 sb. z. a n., aniž sejde na tom, zda žalobci jsou sami takovými osobami čili nic, jak se rekursní soud omylem domnívá. Soud první stolice ovšem zjistil, že dotčení zaměstnanci jsou podrobeni pensijnímu pojištění. Toto zjištění bylo však napadeno rekursy jako spisům odporující a to právem, neboť ve spisech není podkladu pro takové zjištění, ježto tato otázka nebyla vzata na přetřes. Teprve ve stížnostech tvrdí žalobci, že členové žalované pojišťovny, jež léčili, jsou vesměs dělníci na denní mzdu a nepodléhají pensijnímu pojištění, kdežto stěžovatelka tvrdí v dovolacím rekursu, že dotčení zaměstnanci podléhají pensijnímu pojištění. Poněvadž se soud první stolice touto rozhodnou otázkou vůbec nezabýval, bylo usnesení soudů nižších stolic zrušiti a uznati, jak se stalo.

Čís. 7955.

Přednesl-li žalobce žalobní děj sice u soudu místně nepřislusného, ale byla-li poté věc pro namítanou nepřislusnost postoupena podle § 261, šestý odstavec, c. ř. s. na návrh žalobcův jinému soudu a tam teprve za-